

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško
šolsko leto 2013/14, 24. februar 2014, številka 2, letnik III

Ivan Medved: Ko se prijetno združi s koristnim

Proslava ob kulturnem prazniku

Urškina soseda na plesu

Poslanci za en dan

Zimske radosti in preglavice

Natečaj Risbica za mamico

First Lego League: Besnenje narave

**Natalija Premužič: Trenutna tekmovalnost in individualnost nas
ne peljeta nikamor**

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2013/14, 24. februar 2014, številka 2, letnik III

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Taja Jančič, Ana Blatnik, Larisa Knap, Gracia Voglar, Saša Klezin, Nataša Grešak, Jakob Pirš, Tilen Pasarič, Nika Novak, Eva Kodrin, Mateja Žumer, Anja Planko, Anja Stopar, Nik Ojsteršek, Urban Levičar, Andreja Burger, Tara Podsedensek, Alja Špec

Naslovnica: Nika Novak

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

KULTURA

Ko se prijetno združi s koristnim

Gospod Ivan Medved se z glasbo srečuje, že odkar je bil, kot sam pravi, »majhen mulc«. Vez je tako močna, da se po štiridesetih letih ustvarjanja in trinajstih letih dela v javnem skladu za kulturne dejavnosti ni niti malo skrhalo.

Kako bi opredelili delo v javnem skladu za kulturne dejavnosti?

Zaposlen sem v javnem skladu za kulturne dejavnosti, ki po mojem mnenju ni najbolj posrečeno ime za promocijo dejavnosti, ki jih pokrivamo. Vsak, ki prebere ta naziv, zmotno misli, da je to sklad z veliko denarja. Lepše in bolj primerno ime bi bilo, če bi bilo povezano z agencijo, ki pomaga ljubiteljskim društvom pri razvijanju njihovega dela kulture.

Pri nas v Laškem imamo dobro izdelano sliko, saj je ljubiteljska kultura ločena od komercialne, ki jo vodita kulturni center in Stik, ki pripravljata obširne prireditve. Pri nas se lahko pohvalimo tudi z aktivnim delovanjem knjižnice in hiše generacije. In tu je že omenjeni JSKD z menoj na čelu. V okviru tega se ukvarjamo izključno z ljubiteljsko kulturo: sem sodijo društva, pevski zbori, folklorne, plesne in dramske skupine, orkestri, godbe.

Država ljubiteljski kulturi namenja del sredstev. Da ima pregled nad njimi, ima naša država, ki je sicer ena redkih, ki denar namenja takšni vrsti kulture, zaposlene vodje oziroma koordinatorje območnih izpostav. Sam tako pokrivam dve občini – Laško in Radeče. Imam 58 sodelavcev po Sloveniji, torej obstaja 58 takšnih izpostav. Seveda imajo območja, kot so Ljubljana, Maribor, Kranj, Celje in druga večja mesta, več takšnih delavcev, ki koordinirajo različne programe. Jaz pa pokrivam vse kulturne dejavnosti za omenjeni občini, in sicer približno 50 odmevnih skupin. V JSKD sem zaposlen od leta 2001.

Organizirate tudi revije pevskih zborov ...

Letos smo ubrali novo tehniko razvrščanja, in sicer so šolski in vrtčevski zbori nastopali ločeno.

Vsako leto na revijo pride strokovna spremljevalka, ki ocenjuje nastopajoče. Najprej se vsi zbori srečajo na območnem srečanju. Strokovnjak nato predlaga zbor za nastop na regijski ravni in ta zbor pridobi pravico do udeležbe na regijskem tekmovanju. In če je izbran še tam, se udeleži državnega tekmovanja. Torej gre za piramidni sistem.

Kaj pa plesne šole?

To področje je v Laškem zelo močno, saj je glasbena šola ustanovila plesni oddelek, v okviru katerega se mladi predstavljajo s skupinskimi koreografijami in solo točkami.

Kaj omogoča javni sklad na področju osnovne šole?

JSKD je »ustvaril« naziv kulturne šole, ki omogoča predstavljanje vseh dejavnosti v sklopu ljubiteljske kulture. Šole se prijavijo na razpis in s svojo dejavnostjo prepričajo, da si ta naziv zaslužijo.

Ker je treba z malo financ razpolagati na spreten način, naju zanima, kako to počnete ...

Tako da lokalne skupnosti občine sofinancirajo program območne izpostave, medtem ko del sredstev, kot sem že omenil, pride tudi od države. Pri tem financiranju gre seveda za denar, ki je namenjen izključno organiziranju programov. Za lažjo predstavo: če organiziramo prireditev, kot je revija pevskih zborov, moramo paziti na strošek najema dvorane, na ceno strokovne spremljevalke, ki znaša med 150 in 200 evri, na sendvič in sok za vse udeležence, ki seveda spadata zraven, na strošek fotografije in snemanja, ceno povezovalke ... Tako revija, kjer sodeluje približno šeststo učencev – šestnajst zborov – pomeni od tri tisoč

do pet tisoč evrov stroškov. Medtem ko za manjše revije odštejemo približno dva tisoč evrov.

Kako se pripravljate na izvedbo dogodkov?

Vse dogodke imam zpisane na koledarju in vsaj mesec prej se začnem ukvarjati z njihovo organizacijo. Začne se z razpisom; na primer prijavnice pošljem v osnovne šole in potem dobim vse informacije od mentorjev. Ko je vse zbrano, sledi sestavljanje programskega lista, v katerem so določeni vsi podatki – ura, kraj ... dogodka. Mentorji dobijo vsa navodila v zvezi s pogostitvijo, prostori za vaje in pripravo. O tem obvestim tudi ljudi, da se dogodka lahko udeležijo. Na leto izpeljem približno dvajset do trideset projektov. Med njimi je približno deset izobraževanj.

Glasba predstavlja pomemben del vašega življenja. Menite, da ste eden tistih srečnežev, ki so imeli možnost prijetno združiti s koristnim?

Moja glasbena pot se je začela pred približno štiridesetimi leti, ko sem se kot »mulc« vključil v laško godbo. Od takrat se ukvarjam s to ljubiteljsko kulturo tako in drugače in od takrat sem sodeloval v več godbenih zasedbah. S tem je bilo povezano tudi moje glasbeno izobraževanje, saj sem obiskoval srednjo glasbeno šolo v Ljubljani in glasbeno akademijo. Bil sem zaposlen kot profesionalni glasbenik v Policijskem orkestru, bil sem kapelnik v Laški pihalni godbi, in sicer trinajst let, zdaj pa smo si izmislili Vaško godbo Vrh nad Laškim, ki se je spreobrnila v pravo obvezo, saj se vključujejo učenci iz glasbene šole, ki zahtevajo zahtevnejši program, ki jim jih ga z veseljem nudimo. In mislim, da sem res eden od srečnežev v naši družbi, saj sta mi služba in dejavnost, s katero se ukvarjam, zelo blizu.

Za kaj skrbite kot kapelnik v Vaški godbi Vrh nad Laškim?

Skrbim za program, notno gradivo, gostovanja, opremo in vse ostalo, kar je ključnega pomena pri delovanju godbe.

Glede na vašo ljubezen do glasbe naju zanima, kdo vas je zanjo navdušil ...

Ko sem bil še mlad, je moj oče delal v Rudniku Laško. Vsako leto je bilo ob dnevu rudarjev na Šmohorju druženje. Tja je prišla igrati tudi godba. Meni je bila res zelo všeč, sploh se nisem mogel ločiti od nje. Doma sem ves čas sitnari, da me je oče končno peljal na vajo. Takrat me je potem kapelnik vključil v godbo. Star sem bil približno dvanajst, trinajst let.

Na katera glasbila znate igrati?

Osnovno glasbilo je bil klarinet. Temu so sledili še oboa, klavir, saksofon in blokflavta.

Na katere dosežke ste najbolj ponosni?

Na gostovanja na glasbenih paradah. Ime Laškega in Slovenije smo tako rekoč ponesli po Evropi. Ponosen sem tudi, da smo raven v glasbenem smislu pri godbi dvignili zelo visoko, saj smo se začeli udeleževati državnih tekmovanj. Z laško godbo smo v trinajstih letih prišli iz najnižje skupine do najvišje, koncertne skupine. Tam sem tudi sam končal svojo kariero. Velik dosežek je tudi to, da smo v glasbeni šoli ustanovili šolski orkester, iz katerega se črpajo kadri za godbe.

Pomemben je tudi podmladek. Koliko mladih je v Vaški godbi Vrh nad Laškim? Kakšni so vaši načrti?

V vaški godbi jih je več kot deset, ki hodijo v glasbeno šolo, od teh nekaj tudi v srednjo glasbeno šolo v Celju. Imamo tudi dva učenca, ki hodita v srednjo šolo. V petih letih smo doživeli razcvet v kraju in skoraj ni dogodka, ki ga ne bi izvedli brez godbe.

S čim se v prostem času poleg glasbe še radi ukvarjate?

Sem ljubitelj živali (predvsem psov), rad imam naravo, najraje pa skrbim za vnukinji.

Godba deluje tudi z laškimi mažoretami, ki so uspešne in aktivne. Kdo je bil pobudnik?

Majda Marguč je ustanovila svojo mažoretno skupino v sklopu interesne dejavnosti v šoli. Mažorete delujejo v podružnični šoli v Šentrupertu. Torej sva skupaj prišla na idejo, čeprav je bila ustanoviteljica laških mažoret laška godba, natančneje Jože Hrastnik. Tako so začele uspešno delovati. Mažorete so bile nekaj let zaporedoma državne prvakinje, lani pa so ta

naslov dobile radeške mažorete, s katerimi je Majda Marguč tudi sodelovala.

Se morda spomnite kakšne anekdote s tekmovanj, srečanj ...?

Teh prigod je zelo veliko, prijetnih in tudi malo manj. Enkrat smo šli z godbo igrat na smučarske skoke v Planico. Na poti je bila velika gneča in

dva člana sta šla z avtobusa. Brez težav sta hodila ob počasnem avtobusu. Potem se je promet razredčil in avtobus se ni mogel več ustaviti. Fanta sta morala s »štopom« priti za nami. Vedno smo se tudi zabavali v družbi Okroglih muzikantov ... Velikokrat se je tudi zgodilo, da je dirigent po skladbi prekinil godbo, a ga ta ni opazila in je še kar igrala in igrala.

Ana Blatnik in Nataša Grešak

Foto: Osebni arhiv Ivana Medveda

Gospod Ivan Medved je dokaz, da se v življenju za čisto vse najde čas, če sta prisotna volja in veselje. S svojo dejavnostjo predvsem polepša in olajša življenje drugim ljudem. In kot pravi rek: »Kdor prinaša svetlobo v življenje drugega, se ji sam ne more izogniti.«

Fotografija godbe iz tridesetih let prejšnjega stoletja

ANKETA

Tako pomemben dan

Prešernov praznik je tako pomemben za slovenski narod, da je celo državni praznik, kar je v svetu nekakšna posebnost. Prešeren je znan po svojih mnogih delih, še posebej po Zdravljici. Vsako leto jo citirajo na Prešernovem trgu v Ljubljani in zapojejo ob podelitvi Prešernovih nagrad. Prešeren je bil umetnik, ki je res vedel, kako uporabljati besede. In prav zaradi tega bi lahko bili bolj pogosto nanj ponosni vsaj pol toliko kot takrat, ko iz zvočnikov na olimpijskih igrah zaslišimo slovensko himno in tako ponosno stojimo. Vsaj pol toliko! Zanimalo naju je, kakšno mnenje imajo o slovenskem kulturnem prazniku učitelji in vodstvo šole, zato sva jih povprašali, kakšen pomen imata za njih slovenski kulturni praznik in kultura na splošno.

Mojca Povše: Pozitiven, ker imam zelo rada Prešernove pesmi in se mi zdi prav, da spomin na pesnika vsako leto počastimo s kulturnim praznikom, z raznimi proslavami in dnevi odprtih vrat v raznih kulturnih ustanovah. Prav je, da na takšne in drugačne načine obeležimo spomin na največjega slovenskega pesnika.

glede na to, kako težki časi so.

Ljudmila Pušnik: Kultura je tisto, kar odlikuje narod. Ne glede na to, kakšna je politična in gospodarska situacija, je prav kultura tista, ki nas drži pokonci in nas dela Slovence. Predvsem ob tem kulturnem prazniku se moramo takšnih stvari zavedati ne

Savina Radišek Kuhar: Praznik je pomemben, saj je za Slovence Prešeren naredil ogromno na kulturnem področju. Lahko nam je v poduk, saj je bil eden najpomembnejših ustvarjalcev lepe slovenske besede. Poleg tega praznik krepi slovenski jezik, narodno zavest in ljubezen do domovine.

Irena Zeme: Prešernov dan, zdaj slovenski kulturni praznik, se mi zdi pomemben, ker se spomnimo našega največjega pesnika, ki je v slovenski kulturi pustil zelo velik pečat in pripomogel k ohranitvi slovenskega jezika. Zelo prav je, da ta dan praznujemo in se na ta način poklonimo in počastimo Prešernova dela ter s tem spodbudimo ponos slovenskega naroda.

Taja Jančič in Ana Blatnik

Foto: Jakob Pirš

FOTOREPORTAŽA

Proslava ob kulturnem prazniku

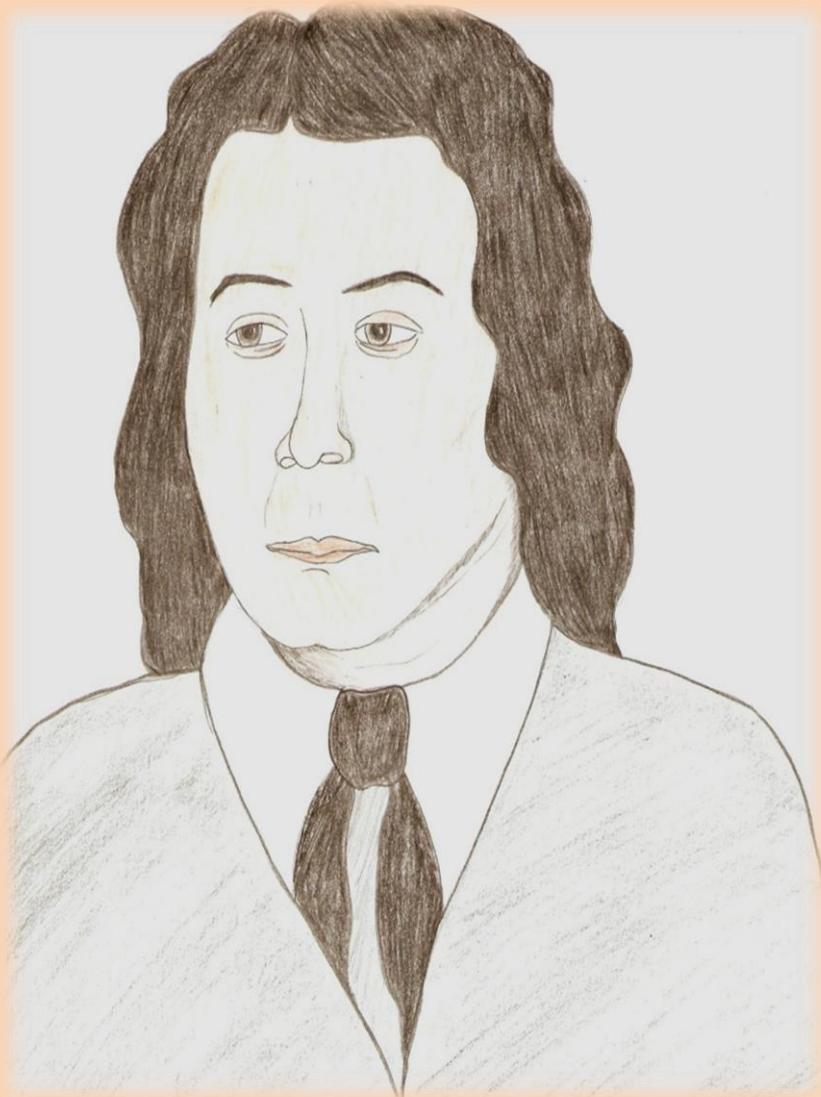
Vsako leto v šoli tradicionalno počastimo slovenski kulturni praznik s krajšo prireditvijo, ki jo pripravijo učenci pod vodstvom učiteljic. Tudi letos je bilo tako.

ALI ŠE VESTE?

France Prešeren

France Prešeren se je rodil v kmečki družini kot tretji otrok in prvi sin Mine in Šimna Prešerna. Rodil se je 3. decembra 1800. Na kmetiji, kjer je živel, se je po domače reklo pri Ribičevih. Za tiste čase je bila kmetija dovolj premožna, saj je bil oče Šimen precej napreden gospodar. Ob kmetovanju se je ukvarjal s sadjarstvom, dodaten zaslužek mu je prinašalo prevoznništvo. S »furmansko« vprego je prevozil Gorenjsko po dolgem in počez.

Šimen je Franceta kot prvega sina določil za naslednika na Ribičevi kmetiji, kar se ni ujemalo z načrti matere Mine. Ta je bila pametnejša in tudi bolj izobražena od Šimna. Zato je hotela, da France postane duhovnik. France je moral komaj pri osmih letih zapustiti rodno Vrbo, kamor se je vračal le med počitnicami. Prešeren se je

najprej preselil k staremu stricu Jožefu, ki je bil župnik na Kopanju pri Grosupljem. Bil je dovolj priden in nadarjen, da je z lahkoto izpolnjeval šolske obveznosti. Vpisan je bil tudi v zlato knjigo. France Prešeren je v Ljubljani spoznal nekaj ljudi, ki so ga tako ali drugače spremljali vse življenje: Andreja Smoleta, Blaža Crobatha, Miho Kastelica, Matijo Čopa in tudi Antona Martina Slomška. V teh letih je spoznal, da ni poklican za tisto, kar si je želela njegova mati Mina. Vse bolj ga je mikalo pravo, zato se je odločil za Dunaj, kjer se je vpisal v tretji letnik filozofije. Umril je 8. februarja 1849.

Nika Novak

Risba: Eva Kodrin

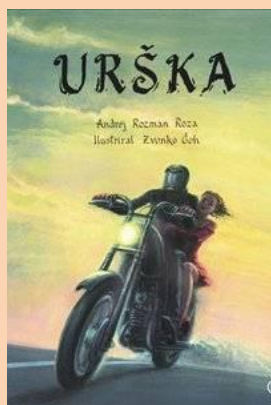
Vprašanja

1. Kje se je rodil France Prešeren?
2. Kdaj se je rodil ?
3. Kako je bilo ime njegovim staršem?
4. Kako se je reklo njihovi kmetiji po domače?
5. Kaj je želela mati, da postane France?
6. Kam se je preselil?
7. V kaj je bil vpisan?
8. Katere ljudi je spoznal v Ljubljani?
9. Kdaj je umrl?

PŠ VRH

Kulturni dan

V PŠ Vrh nad Laškim smo imeli v petek, 7. februarja, kulturni dan. Ves dan smo namenili znamenitemu pesniku Francetu Prešernu. Najprej smo se poučili o njegovem življenjepisu in pomembnih delih. Nato je sledil ustvarjalni del.

Najmlajši so se preizkusili v pisanju knjig in izdelovanju pisanih platnic. Najstarejši pa so se preizkusili v pisanju Zdravljice s peresom in tušem, risanju portreta Prešerna z ogljem in v dramatizaciji modernega Povodnega moža – Urške, ki jo je napisal Andrej Rozman Roza.

Naj omenimo, da se ta različica Povodnega moža kar precej razlikuje od originala: *zala Urška je še*

vedno zelo lepa, toda zdolgočasena na zabavi, saj ni nobenega pametnega »frajerja« za ples. Nato končno z motorjem pridrvi en »tip«, ki Urški kar vzame dih. Je lep kot maneken. Ko si še čelado sname, zgleda res kot iz reklame. Vrtita se v ritmu rokenrola celo noč. Nato si Urška zaželi, da bi jo s svojim konjičkom zapeljal še en krog. Zaradi neurejenih bankin in asfaltnih izboklin ter pretirane hitrosti zgrešita Savski most. Motor sicer izvlečejo iz reke, toda od njiju nobene obleke.

»Izdelovanje« Zdravljice

Risanje z ogljem

Izdelovanje knjig in platnic

Simona Sirk

POUSTVARJALNO PISANJE

Kaj je ljubezen?

Ljubezen je nekaj lepega.

Če ljubezni dve imaš,

nikomur tega ne priznaš.

Ljubezen je velika kot srce.

Od ljubezni ti hitreje bije srce.

Ljubezen pride kar tako.

Veselo valentinovo!

Mateja Žumer

Urškina sosedna na plesu

Bila je običajna nedelja. Ljudje so se popoldne počasi začeli zbirati za ples. Videla sem Urško, ki se je spet bahala in se spogledovala z možmi. Smilijo se mi, saj jim hitro zlomi srce, ker je zelo izbirčna. Tudi sama sem prišla na ples in videla veliko moških, ki so se vrteli okrog Urške in jo pregovarjali, naj zapleše. Opazila sem tudi zelo postavnega moškega in videla, da ga je opazila tudi Urška. Potem ko sem že hotela oditi zaradi velikega hrupa in gneče, sem ostrmela. Utihnila je tudi godba, vse se je pomirilo. Najlepši moški je začel kričati, nato pa je godba igrala naprej, vse se je povrnilo v prvotno stanje. Urška in lepotec sta urno plesala naprej. Potem sta kar nekam izginila, zelo čudno ...

Anja Planko

Urškin zadnji ples

Igral sem na trgu in pel na ves glas,
ko videl sem žalosten Urškin obraz,
sedela, čakala, že skoraj jokala,
se smilila sebi, na uro pogledovala.

Je ur'ca odbila zdaj sedem zvečer,
a Urške bil vreden noben ni kavalir,
a glej ga junaka, je končno prišel,
nasmeh ji priklical, za roko prijel.

Sta začela plesati, vrteti noge,
glasba se ustavi, mladenič začne:
»Ne maram za gosli, ne maram za bas,
zapojte zdaj družba, vsi v en glas!«

Sta prišla nevihta in veter močan,
vzel sem glasbilo, jo hitro ubral stran,
na koncu vasi sem pogledal nazaj,
prepustil jih milosti in šel domov v raj.

Anja Stopar

PŠ ŠENTRUPERT

Malo čarobnega praška ...

... in čarodej Andrej nam je s svojimi spretnimi prsti popestril kulturni dan. Učenci prvega razreda, ki so se z njim srečali prvič, so o njegovih čarovnijah navdušeno pripovedovali ...

Nik: Čarodej je imel zelo lep oder in veliko čarobnih predmetov. Najbolj mi je bilo všeč, ko sem mu lahko pomagal čarati z obroči. Za nagrado sem dobil napihnjeno sabljo.

Laura: Najlepša je bila čarovnija z lučkami. Kar iz mojih ust in iz ušesa je potegnil svetlečo rdečo lučko, a nisem pri tem nič čutila.

Klemen: Zelo sem užival. Tudi jaz bi rad znal čarati. Čarodej Andrej je tako hitro čaral, da si nisem mogel zapomniti nobene čarovnije. Čaranje je težko delo.

Larisa: Predstava mi je bila zelo všeč. Na koncu smo vsi otroci in učiteljice dobili figurice iz balonov. Lahko smo jih odnesli domov. Jaz sem dobila kužka.

Polona: Zelo mi je bilo všeč. Vsi smo uživali in kar naprej glasno ploskali. Čarodej nam je obljubil, da bo še prišel k nam.

Renata Kolšek

REPORTAŽA

Poslanci za en dan

In končno je prišel torek, dan odhoda. Nanj smo Zlatorogi z mentorico čakali že vse od debatnega turnirja v Novi Gorici, ki je bil 16. novembra 2013. Tam smo se uvrstili v finale, kjer smo bili drugi, in si tako z zmagovalno ekipo prislužili izlet v Strasbourg.

V torek, 21. januarja 2014, smo se ob sedmih zvečer Nik Kajtna, Anže Tratar, učiteljica Marjeta Ocvirk in jaz dobili pred kulturnim centrom v Laškem. Poslovali smo se od staršev, sedli v kombi in se odpeljali proti Celju. Tam so prisedli še trije dijaki s celjske gimnazije. Med potjo do Ljubljane smo preleli vse aktualne teme, se smejali in predvsem nestrpno čakali, da se izlet uradno začne. V Ljubljani smo počakali še dijake dvojezične gimnazije iz Lendave, učence in mentorico iz Osnovne šole Domžale, se prešteli in dolga vožnja proti Strasbourgu se je začela. Med potjo smo se večkrat ustavili, ker brez stranišča in prigrizkov res ne gre. Končno smo okoli osme ure zjutraj prišli v Strasbourg. Najprej smo si ogledali glavno mesto francoske Alzacije. Mesto je skozi zgodovino doživljalo veliko zanimivih in tudi slabih stvari. Najprej smo se sprehodili do notredamske katedrale. Njen zunanji videz vsakodnevno privabi ogromno turistov, večina si jo ogleda tudi znotraj. Najbolje mesto vidiš z vožnjo po reki. Tega smo se držali tudi mi in se z ladjico popeljali po reki Il. Ker se je bližal čas kosila, smo imeli po ogledu nekaj ur prostih. Čas smo izkoristili za obisk McDonalda in se sprehodili po trgovincah s spominkih in svetovno znanih trgovinah. Čas je kmalu minil in okoli tretje ure smo se odpravili v hotel. Tam smo se razdelili po sobah in si privoščili nekaj počitka. Zvečer smo se ponovno odpravili v mesto, si ga še podrobneje ogledali in si privoščili večerjo. Vrnitev v hotel še nikakor ni pomenila, da mislimo oditi spat. Kar dolgo smo še prebedeli v sobah in se pogovarjali o vedno zanimivih temah.

Verjetno je bilo tudi bedenje krivo, da nas je naslednje jutro kar nekaj zaspalo. Kljub temu smo v parlament prišli pravočasno. Celotna skupina je morala oditi skozi kontrolo, enako, kot je na letališčih. Zatem so nas popeljali v jedilnico, kjer smo pojedli zajtrk in si med tem podrobneje pogledali urnik za tisti dan. In nato se je začelo. Zasedli smo stole poslancev. Bili smo čisto

navdušeni nad gumbi in mikrofoni in smo jih kar naprej predstavljali. Na začetku nas je pozdravilo nekaj poslancev, potem so se predstavile tudi posamezne šole. Slikali so nas z balkona in nato smo lahko postavili katerokoli vprašanje v zvezi z Evropsko unijo. Med odmorom za kosilo smo sestavili skupine po štiri, v katerih so bili člani iz različnih držav. Reševali smo list, na katerem so bila vprašanja, ki se tičejo Evropske unije, napisana v vseh jezikih članic. Odmor za kosilo je hitro minil in odšli smo v manjše dvorane, kjer smo se pogovarjali o vnaprej pripravljenih temah. V manjših skupinah smo sprejemali predloge za izboljšanje teme, o kateri smo razpravljali. Potem sta predsednik in njegov namestnik napisala poročilo, ki sta ga nato predstavila pred vsemi

udeleženci Euroscole. Za vsako temo smo potem tudi glasovali, ali se strinjamo ali smo nevtralni ali se ne strinjamo.

Sledil je finale Eurogame, poslušali smo evropsko himno in se odpravili. Odšli smo v mesto, kjer smo nekaj pojedli in nato v hotelu pripravili prtljago ter želeli izboljšati rezultat bedenja. Uspelo nam je! Zjutraj smo že ob pol osmi uri krenili proti domu. Na poti nas je ulovil težko pričakovan sneg. Ampak ob na novo stkanih prijateljstvih in dobri družbi to seveda ni bilo težko. V Ljubljano smo prispeli okoli devete ure zvečer. Kar težko smo se poslovili, saj smo se na to, da smo bili kar naprej skupaj, precej navadili.

Taja Jančič, foto: Hana Jerak

PŠ ŠENTRUPERT

Zimske radosti in preglavice

»Zima, zima bela, vrh gore sedela ...« Takole smo z zimskimi pesmicami želeli priklicati sneg, da bi lahko uživali v zimskih radostih. A zime ni in ni bilo.

Zadnje dni januarja so se kot strela z jasnega pojavili sneg, ledeni dež in led. Narava se je obdala v ledeni oklep. A to ni bilo tisto, kar smo pričakovali. Na poti v šolo smo morali biti zelo pazljivi, kar nekaj modric smo staknili ob padcih. Veliko dela smo imeli s čiščenjem poti, da so bile varno prehodne. Zaradi varnosti smo kljub želji po igrah na snegu ostajali v toplem zavetju in skozi okno opazovali zaledenelo pokrajino.

A kakor hitro se je neprijetna zima prikradla, je s hitrimi koraki tudi odšla. Šentrupertske učiteljice in prevoznica Vanda, ki s strahom premagujemo zasnežene ovinke in smo hvaležne za vsako varno opravljeno pot, pa zimi z veseljem mahamo v pozdrav do drugega leta.

Renata Kolšek

Avto, kje si?

Čebelnjak in medoviti vrt v ledenem oklepu

Očistimo šolske poti.

Pripravljani na zimski živžav

PŠ VRH

Sneeeeeg!

V prejšnji številki smo pisali, kako smo že skoraj obupali nad zimo. V tokratni številki pa z vami z veseljem delimo nekaj sneženih igrivosti z Vrha.

Juhuhu, končno sneg!

Tri, štiri, zdaaaaaaaj!

Martin, zdajle ti bo Zala vrnila kepo!

Simon, Lea in Kaja

Kepanje »time«

Simona Sirk

PŠ VRH

Ptičje hiške

Prvi dnevi februarja so bili izredno ledeni. Celotno Slovenijo je zajel ledeni oklep. Ta je bil tako močan, da nam je v ponedeljek odpadel pouk. Moramo priznati, da nam je kar »pasal« še en dan počivanja doma. Vendar si predstavljate, kako si ptički v tem vremenu iščejo hrano? Gloria in Nataša sta se zavedali tega problema in naredili ptičje hiške.

Simona Sirk

MŠ LAŠKO

Zimsko ustvarjanje prvošolcev

BRIHTNE GLAVCE

Kviz

Tokratni kviz smo obarvali februarско, saj so vprašanja povezana z vidnejšimi dogodki in prazniki v tem mesecu. Hkrati objavljamo nagrajenca prejšnjega kviza. Pravilno geslo nam je posredoval **Ambrož Rezec** in drugega razreda PŠ Vrh. Nagrado bo prejel v prihodnjih dneh.

1. Kaj so laufarji?

U Športniki, ki tekmujejo v teku.

V Pustne maske.

Z Ljudje, ki se jim vedno mudi.

2. Kje pripravljajo najbolj znano pustovanje v Sloveniji?

A Na Ptuju.

B V Laškem.

C Na Bledu.

3. Nadaljuj znan pregovor: Vsak je svoje sreče ...

J ... pekač.

K ... delavec.

L ... kovač.

4. Koliko dni ima letos februar?

E 28.

F 29.

G 30.

5. Katera žival se levi?

O Lev.

M Konj.

N Kača.

6. Kaj so mokrišča?

Š Mokra igrišča.

T Območja v naravi prekrita z vodo.

U Zaščitena vrsta rastlin v Aziji.

7. Glavno mesto Madžarske je ...

G Moskva.

H Ljubljana.

I Budimpešta.

8. Kaj je naloga kurentov?

O Odgnati zimo.

P Prestrašiti poredne otroke.

R Prinesti sladkarije.

9. Kako je ime opici, ki dela družbo Piki Nogavički?

I Tomaž.

J Ficko.

K Micka.

10. Iz koliko zlogov je beseda valentinovo?

U Iz treh.

V Iz dveh.

Z Iz petih.

11. Katera znana slovenska jed je najbolj značilna za Prekmurje?

M Prekmurska gibanica.

N Pršut.

O Kranjska klobasa.

12. Kje so bile letošnje zimske olimpijske igre?

V V Planici.

Z V Vancouvru.

Ž V Sočiju.

13. Katero glasbilo spada med pihala?

R Trobenta.

S Klarinet.

Š Ksilofon.

14. Če je človek prešerne volje, je ...

K Vesel.

L Jezen.

M Žalosten.

15. V katerem slovenskem mestu je Cankarjev dom?

A V Kopru.

B V Ljubljani.

C V Kranju.

16. Pri katerem poklicu človek ne uporablja klešč?

P Pri poklicu frizerja.

R Pri poklicu zobozdravnika.

S Pri poklicu mehanika.

17. Katerega športa ne najdemo na zimskih olimpijskih igrah?

T Hokeja na ledu.

U Vaterpola.

V Deskanja na snegu.

Saša Klezin

GESLO:

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 5. 8. 1. 8.

9. 4.

10. 2.

5. 2. 11. 7.

12. 4.

1. 4. 13. 6. 4.

14. 2. 9.

15. 8. 13. 6. 4.

10. 2.

16. 17. 13. 6. 2.

Cvetlični križkraž

Ali najdeš zapisanih deset vrst cvetlic? Išči vodoravno in navpično.

(Pomoč: zvonček, vijolica, trobentica, žafran, trava, deteljica, marjetica, teloh, zvončica, šmarnica)

Z	V	O	N	Č	I	C	A	M	Š
V	I	J	O	L	I	C	A	A	M
O	M	I	Š	L	Ž	T	I	R	A
N	T	R	A	V	A	H	U	J	R
Č	M	I	Z	R	F	O	O	E	N
E	E	E	T	O	R	L	I	T	I
K	T	I	L	K	A	E	E	I	C
T	R	O	B	E	N	T	I	C	A
D	E	T	E	L	J	I	C	A	A

Nik Ojsteršek in Urban Levičar

EVROPSKA VAS

Luksemburg

Luksemburg je majhna celinska država v zahodni Evropi. Meji na Belgijo, Francijo in Nemčijo. Obsega približno 2.586 km² in ima manj kot pol milijona prebivalcev. Njegovo glavno mesto je Luksembourg.

Ima zelo razvito gospodarstvo. Do sredine sedemdesetih let je temeljilo predvsem na železarstvu in jeklarstvu. Velika ležišča železove rude na jugu in jugozahodu so omogočila ob prelomu stoletja nagel razvoj težke industrije. Luksemburg je danes znan kot mesto bank in evropskih uradnikov.

Most velike vojvodinje Charlotte, ki se vzpenja 85 metrov nad reko Alzetto in je dolg 230 metrov, je v pravem pomenu besede most v Evropo; po njem pelje pot iz starega v sodobno novo mesto.

V Luksemburgu dela približno šest tisoč evropskih uslužbencev in uradnikov. Mesta Luxembourg, Bruselj in Strasbourg že dolgo tekmujejo, katero si bo pridobilo največji ugled »prestolnice Evrope«. Uradni jeziki so luksemburščina, francoščina in nemščina.

Luksemburg ima oceansko podnebje, ki ga zaznamujejo velike količine padavin, predvsem v poznem poletju. Najbolj toplo je med majem in septembrom, pozimi pa je običajno veliko snega.

Gracia Voglar

www.cepei.ba

Preveri svoje znanje

1. Kakšno obliko vladavine pozna Luksemburg in kakšen naziv ima vladar?
2. Kateri so uradni jeziki v državi?
3. Če vemo, da meri Slovenija približno 20 tisoč km², koliko njenega ozemlja meri Luksemburg?
 - a) desetino
 - b) osmino
 - c) četrtno
 - d) polovico
4. Kolikšna je gostota naselitve v Luksemburgu v primerjavi s slovensko?
 - a) Gostejša.
 - b) Redkejša.
5. S katerima mestoma si mesto Luksemburg deli vlogo prestolnice Evropske unije?
6. Po katerem kraju iz Luksemburga se imenuje ureditev odprtih meja med večino držav Evropske unije?
7. Kateri pokrajini sestavljata državo Luksemburg?
8. Koliko mostov je v glavnem mestu Luksemburg?
 - a) Približno 20.
 - b) Približno 75.
 - c) Približno 175.
 - d) Približno 110.
9. Most velike vojvodinje Charlotte, ki se pene 85 metrov nad reko Alzetto, je dolg ...
 - a) 320 metrov.
 - b) 123 metrov.
 - c) 230 metrov.
 - d) 250 metrov.
10. Iz katerih barv je sestavljena luksemburška državna zastava?
11. Luksemburg spada med bogatejše države v EU.
 - a) Drži.
 - b) Ne drži.
12. Ena od luksemburških pokrajin je znana po stolpastih skalah in neštetihih breznihi. Kako so poimenovali to pokrajino?
13. Kateri jezik prevladuje v tisku oziroma literaturi v tej državi?
 - a) Francoski.
 - b) Nemški.

POMLAD PRIHAJA

Znanilec pomladi

Andreja Burger

NATEČAJ RISBICA ZA MAMICO

Novo šolsko leto z novim natečajem

Lani smo proti koncu šolskega leta razpisali natečaj za sliko pomladi. Prispevki, ki jih je bilo ogromno, so prispeli iz vseh podružnic, matične šole in iz oddelkov z nižjim izobrazbenim standardom. Odziv je bil res velik in kar težko je bilo izbrati nagrajene slike.

Tako smo iz vsake šole izbrali po tri izdelke, za katere smo se naknadno odločili, da jih bomo razstavili šele letos, in sicer kot neke vrste uvod v letošnji natečaj, čeprav z drugačno temo. Tako smo se odločili zato, ker je kar nekaj kakovostnih in lepih slik oziroma risb lani prispelo po določenem datumu za oddajo prispevkov. Zato je bilo tudi nemogoče pripraviti razstavo, ki bi potovala po vseh naših šolah, saj se je šolsko leto prehitro končalo.

Ker je bil lanski odziv tako velik, smo se odločili, da bomo letos razpisali nov natečaj. Bliža se marec, v katerem imajo naše mamice svoj praznik. Vsaka mama je vesela pozornosti, za katero poskrbimo sami. Da bi počastili praznik vseh mamic, smo se odločili, da bomo letošnji natečaj naslovili z Risbica za mamico. Prispevke bomo zbirali do vključno 31. marca 2014. Nagrajence pa bomo objavili v aprilski številki. Veliko ustvarjalnosti vam želi uredništvo Kratkočasnika!

Taja Jančič, risba Luka Deželak

VALENTINOVİ KOMENTARJI

Recimo večkrat

Poznamo ga vsi. Otroci v vrtcu, babice, dedki, strici, tete, o njem čivkajo ptički na vejah. Seveda mislim na valentinovo. 14. februar, torej, dan, ko si vsi zaljubljeni izkazujejo ljubezen z majhnimi in velikimi darili. A imenujemo ga tudi dan zaljubljenec. Vendar ali je res? Ali je pač samo dan, takšen kot vsi drugi, le da smo ga pač tako poimenovali?

Babice nergajo nad tem: »Še nekaj ameriškega! Ali nismo sami dovolj pametni, da bi se česa spomnili?« Ampak ameriško je tako super! Tudi naši starši, torej sodobnejši nergači, se bolj nagibajo na babičino stran: »Samo komercialna stvar! Ljudje pa temu verjamejo! Kako to pere možgane!« Babica ob tem zadovoljno kima in si nekaj mrmra v brado. Grozno! Torej če je tako grozen praznik, zakaj so potem vse mladenke navdušene, ko jim mladeniči podarijo drobno pozornost? Seveda, če jim je ne, lahko kar pozabi na kakšno prijazno besedo.

Vendar ta prispevek ni toliko namenjen valentinovemu na splošno, ampak se bolj nanaša na šolo. Tudi v šoli imamo nekaj parčkov, ki so ga praznovali, saj je navsezadnje to le dan zaljubljenec. Kaj pa absolutna večina, ki si je letos pozabila »urediti svojega Valentina«? Seveda, tu pride prav vedno priročna in zvesta – čokolada.

Bistvo valentinovega naj bi bilo, da se ljudje še bolj potrudimo in si povemo, da se imamo radi. Zaradi vsakodnevnega hitenja pozabimo ljudi pozdraviti, kaj šele, da bi imeli čas reči: »Rad te imam!« Kako lepo je to slišati in kako premalokrat je izrečeno! Ali poznate misel – pozabi valentinovo, jaz te imam rad/-a vsak dan? Drži kot pribito z največjim kladivom. Če nam je nekdo na valentinovo sposoben reči, da nas ima rad, zakaj nam tega ne bi rekel kadarkoli? Povejmo si to večkrat!

Devetošolka

Najstniška ljubezen, da te kap

Ljubezen. Vsak si jo razlaga po svoje in ko je spet prišel dan v februarju, ko so zaljubljeni proslavljali, se je bilo vredno vprašati, kaj sploh pomeni biti zaljubljen.

Najstniki svoje simpatije največkrat najdemo v slavnih idealih z izklesano postavo in navidezno popolnim življenjem. Kaj pa se zgodi, ko pride do »prave« ljubezni? Na štiri oči? Ja, dandanes vse skupaj poteka nekako takole. Dvanajstletno dekle si v ponedeljek izmisli, da ji je všeč sošolec in da je noro zaljubljeno vanj, zato ga že v torek dopoldne klikne na Facebooku. In že v sredo pride do zmagoslavnega trenutka, ko ji on napiše: »Ali bi hodila z mano?« In seveda je prvo vprašanje, potem ko ona dahne zmagoslavni da, ali bosta vključila status razmerja na Facebooku ali ne. Romantično, da človek dol pade, a ne?

In kaj naj bi se zgodilo potem? V šoli se delata, kot da se ne poznata, in se tolažita s tem, da se bosta že pogovarjala, ko bosta prišla domov, pri

čemer mislita, da sta nekaj posebnega, ker sta edina v razredu, ki »sta skupaj«. Kakšen teden še zdržita, ravno toliko, da lahko rečeta, da sta bila par več kot pet dni, kar je v današnjih časih med otroki že zveza pred poroko. Nato naredita dramo iz tega, kako grozno je obema, ker sta »šla narazen«, in poudarjata, da se bosta pogrešala, medtem pa oba razmišljata o tem, kdo bo njun naslednji. Žalostno, a tako je. In potem se dekle s strtim srcem na Facebooku razpiše o svoji žalostni usodi in kako nikoli več ne bo spoznalo takšnega, kot je bil on. In kakšen je prvi komentar? »Ali ti je plišasti medvedek pobegnil in ti strl srce?« Nesramno? Ne, resnično.

Današnji hiter način življenja, ki otroke nekako prisili, da hitreje odrastejo, ima tudi nekaj lukenj v sistemu in ena je seveda tudi večinoma neškodljiva ljubezen, ki pri takšni starosti pobere ves čar. »Kaj pa prvi poljub?« »Ah, to je bilo v četrtem razredu, sploh se ne spomnim, kako mu je bilo ime.«

Devetošolka II

Dan ljubezni ni le 14. februar

Ljubezen opevajo pesniki in pevci v svojih pesmih. Pisatelji v svojih zgodbah in pravljicah. Na milijone filmov posnamejo prav na to temo. Pravijo, da je ljubezen lahko nekaj, kar človeka najbolj osreči. Ali tudi najhujša stvar, če je nesrečno zaljubljen. O ljubezni se zelo veliko govori. Večina ljudi ob besedi ljubezen pomisli na medsebojno ljubezen med moškim in žensko. Seveda je to tudi del ljubezni.

Ampak ali kdaj sploh pomislimo, da je tudi to, če natrosimo ptičkom semena, neke vrste ljubezen? Ali da mami rečemo, da smo jo pogrešali? Ali ko pomagamo bratom in sestram pri domači nalogi, ko sami vidimo, da potrebujejo pomoč? Torej poznamo različne vrste ljubezni. Le da nekaterih v vsakdanjem življenju ne zaznamo, saj se nam zdijo samoumevne. Te različne vrste ljubezni se zelo razlikujejo med seboj. Saj nikoli ne zardimo, če nam mama reče, da smo lepo urejeni, mar ne? S simpatijo pa je malo drugače. Ob neki osebi, ki je ljudem všeč, se počutijo vznemirjeno, zardijo,

nekateri celo jecljajo ... In si marsikdaj ne upajo priznati čustev do druge osebe. A to je povsem normalno.

Morda pa je rešitev valentinovo. Na ta praznik se zaljubljeni obdarujejo z različnimi romantičnimi darili in osrečujejo drug drugega. Dostikrat se tudi zgodi, da prav na valentinovo komu izpovemo svoja čustva. Prav to je tudi značilnost praznika zaljubljenec.

A ne bi bilo v redu, če bi si ljubezen izpovedovali le na ta značilen ljubezenski dan! Če bi to delali le na 14. februar, bi bilo že vse skupaj malo prisiljeno in neiskreno. Pomembno je, da ljubezen in svoj odnos do ljudi (in tudi do živali) kažemo vsak dan. Samo tako bomo lahko tudi sami ljubljene. Tisti, ki gre vsem ves čas samo na živce, ki samo godrnja čez druge in jih sovraži, ne bo nikoli našel ljubezni in prav tako prijateljev. Bodimo prijazni, strpni, ljubeznivi drug do drugega prav vsak dan.

Valentinovka

FIRST LEGO LEAGUE

Besnenje narave

First Lego League je tekmovanje, ki s pomočjo robotike na zabaven, vendar učinkovit način otrokom približa zanimanje za tehniko, naravoslovje in znanost. Otroci s pomočjo igre razvijajo logični in tehnični način razmišljanja. Poseben poudarek je na spodbujanju ustvarjalnosti in inovativnosti. Zelo pomembna FLL-vrednota je zabava, ki vpliva na notranjo motivacijo za delo, učenje in predvsem raziskovanje.

Zabava? Motivacija? Delo? Učenje? Raziskovanje? Vse to se v najstniških letih velikokrat brez svarila izmuzne skozi vrata in nemotivirani, brez volje za delo, učenje in raziskovanje se prebijamo skozi puberteto in čakamo, da ta čas mine. To in še mnogo več nam povrne FLL in resnično je to tekmovanje, ki ti da možnost in motivacijo, da zapreš vrata, še preden se vse zgoraj naštetu izmuzne.

Kljub temu, da letos nisva tekmovali, sva se odločili, da se bova odpravili v debrsko šolo, kjer je bilo tekmovanje, in si ogledali, kaj vse so si ekipe na letošnjo temo Besnenje narave izmislile. Bili sva pozitivno presenečeni. Nasmejani obrazi, dobra volja, glasna glasba in najstniki, ki z veseljem pripovedujejo o tem, kakšen je njihov projekt, in ponosno pokažejo tisto, v kar so vložili veliko truda in zabave ... To je FLL! Sprehodili sva se po šoli, se pogovorili z učenci, si ogledali njihov projekt in izmenjali nekaj besed z gospo Premužič, »šefico« FLL v Sloveniji.

Letošnja tema se nama je zdela še posebej zanimiva, saj je človeštvo pozabilo, da smo tudi ljudje del narave, in ker z njo ne ravnamo tako, kot bi bilo potrebno, nas na to opozarja sama. To je tema, ki povezuje vse prebivalce na Zemlji in nas opominja, da imamo za življenje le en planet, s katerim ne smemo ravnati kot z robcem, ki ga uporabimo, odvržemo in vzamemo novega. Ko bo prepozno, poti nazaj ne bo. Na to nas je letošnja tema, ki je zaposlila možgane, srce in roke, tudi opozarjala. To je tisto, kar tovrstno tekmovanje odlikuje, saj udeleženci pokažejo, da jim ni vseeno za svet okrog njih.

Sprehod po telovadnici in krasni rezultati, ki so jih mladi ustvarjalci dosegli s skupnimi močmi, so naju opomnili, da ni nikoli prepozno, da začnemo spreminjati svet, čeprav se naša pot začne s preprosto idejo.

Da so poleg želje po zmagi in uspehu tekmovalci prišli tudi zaradi druženja in zabave, si lahko preberete v naslednjem prispevku.

Ana Blatnik in Tara Podsedenshek, foto: OŠ Laško

ANKETA

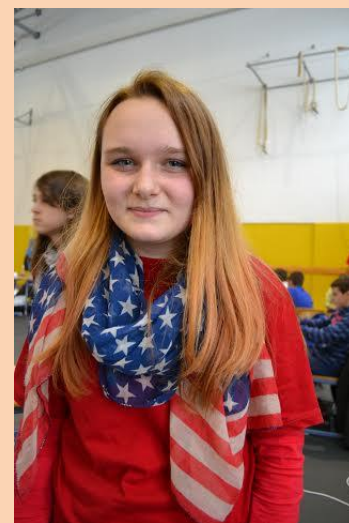
Druženje in zabava

Ko sva vstopili v telovadnico Podružnične šole Debro, sva zaslišali glasno glasbo in vzklikanje otrok. Sedli sva na tribune in se razgledali naokoli. Ni trajalo dolgo, ko sva odšli učence povprašati o njihovem projektu. Vsi so bili zelo prijazni in so nama z veseljem odgovorili na vprašanja. Povprašali sva jih o tem, na kaj pomislijo ob temi Besnenje narave in kakšne pozitivne lastnosti odlikujejo FLL. Nekateri so predstavili tudi svoj projekt.

Tilen Sajovic: Besnenje narave mi predstavlja nevihte. Zelo rad se igram z lego kockami, zato mi je to pri FLL zelo všeč. Projekta pa danes ne predstavljam, saj sem didžej.

Zala Ulaga: FLL ponuja veliko možnosti za druženje in hkrati tudi tisto, kar si vsi na tihem želimo – zmago. S svojim projektom preprečujemo vse mogoče naravne pojave, na primer cunamije, in tudi proteste, saj smo dali poudarek na to, da bi zaščitili morebitne žrtve, ki jih takšni dogodki in pojavi zahtevajo.

Filip Jarc: FLL nam ponuja možnost za druženje in predvsem veliko zabave. V okviru svojega projekta smo razvili aplikacijo, ki bo delovala kot pomoč ljudem, ki živijo na poplavnih območjih v Celju in okolici. Sporoča vreme, vključuje GPS, možnost sporočanja v primeru nevarnosti in tudi ključne podatke o tem, kje dobiti hrano, parkirati avto in podobno.

delom smo se tudi zelo zabavali.

Klara Maček: Glede FLL so mi najbolj všeč roboti in vzdušje tukaj, na tekmovanju. Glede teme projekta smo si izbrali spontane požare v naravi in razvili dve inovativni rešitvi. Med

Natalija Knez: Tukaj so mi zelo všeč vzdušje, debrska ekipa in hrana. Tekmovanje pa je zelo zanimivo, čeprav menim, da je bilo lani boljše.

Tara Podsedenshek in Ana Blatnik

INTERVJU

»Trenutna tekmovalnost in individualizem ne peljeta nikamor ...«

Lepo je videti, da ljudje še vedno najdejo čas drug za drugega in ne počnejo vsega le v svojo korist. Ena takšnih je zagotovo gospa Premužič, ki je med začetniki FLL v Sloveniji. Zato smo jo tudi letos prijazno povabili na intervju.

Kaj je po vašem mnenju največji problem današnje družbe? Bi lahko FLL in letošnji projekt povezali z reševanjem tega problema?

V današnjih časih je vsak dan prisotno tekmovanje, saj spoznavamo nove koristne informacije za življenje, a jih z željo po tem, da bi bili boljši, obdržimo zase in jih skrijemo pred sosedom. Potrebne bodo generacije, da se bomo naučili deliti drug z drugim. Dobra odskočna deska je FLL, pri katerem se vse vrti okoli skupinskega dela, saj trenutna tekmovalnost in individualizem ne peljeta nikamor. Zastavljanje skupinskega projekta je super zadeva pri reševanju takšnega problema, saj se naučimo deliti svoje zamisli z drugimi in ugotovimo, da problem, za katerega brezupno iščemo rešitev, lažje rešimo s pomočjo sočloveka.

Letos je že tretje leto, odkar se je FLL začel tudi v Sloveniji. Kakšne spomine imate na začetno sezono? Število mest vztrajno narašča. Okoli katere številke se giblje število ekip?

Takrat se je vse začelo, vsi smo bili začetniki. Organizatorji in prav tako udeleženci. Spomnim se vaše, laške ekipe, ki se je takrat imenovala Matkurja in je bila ena prvih osemnajstih ekip, ki so se tekmovanja udeležile v Sloveniji. Lani je bilo prijavljenih dvaintrideset ekip, letos jih je štirideset. Naslednje leto bomo razpisali približno šestinštirideset prostih mest, saj je pri velikem in vztrajno naraščajočem številu udeležencev pravi kaos.

»Osvoji znanje, uresniči sanje,« je misel, ki jo najdemo na strani FLL Slovenije. Kako bi z njo povezali tekmovanje?

Ta verz ohranjamo že od prve sezone, saj lahko z znanjem dosežemo, kar želimo. Povežemo se lahko z različnimi ljudmi in vseeno najdemo skupne interese, do katerih pridemo z znanjem. Tako je bil ta verz mišljen v prvi sezoni, bil je kot nek slogan tega tekmovanja in očitno bo tako tudi ostalo. Znanje zahteva, da se predajaš s srcem, delaš, kolikor lahko, in žrtvuješ svoj čas. In nato

lahko svoj končni uspeh deliš z drugimi ljudmi. Pri tekmovanju FLL se povežejo člani znotraj ekipe, potem v Sloveniji in na koncu zmagovalci tudi z drugimi evropskimi ekipami, pri čemer nikoli ne veš, kam te pot popelje. Vse zaradi znanja.

Lani so se zmagovalci državnega tekmovanja odpravili v Nemčijo. Kako so se lotili zbiranja denarja? Kam bo pot zmagovalce popeljala letos?

Letos bomo izbrali tri ekipe, in sicer bosta dve imeli možnost oditi v Španijo in ena v Ameriko, ampak to bo določal zmagovalec. Tisti, ki bo prvi, bo lahko sam izbral, v katero od teh držav bo odšel, in potem se bomo začeli dogovarjati za sredstva z vsemi ekipami. Ekipe sama predstavljajo svoj projekt raznim sponzorjem, podprejo jo starši in šola, mi pa pomagamo, da čim več ljudi izve za njeno poslanstvo. Ekipe na srečo nimajo velikih težav z zbiranjem denarja, saj so ljudje ne glede na vse pripravljeni poslušati. Lani so se sodelujoči odpravili po različnih podjetjih in se predstavljali na prireditvah ter zbrali dovolj denarja. Bilo je kar

nekaj dela, ampak večjih težav ni bilo, saj se podjetja, ko vidijo delavne in marljive otroke, v večini primerov pozitivno odzovejo.

Zanima nas, ali se koncept in cilji FLL ohranjajo še naprej? Kakšna bo tema naslednje leto?

Koncept in cilji ter način dela se ohranjajo še naprej. Pri čemer se letos upoštevajo primeri dobre prakse – ogrodje se ohranja, dodajajo pa se še tiste stvari, ki smo jih pogrešili v prejšnjih dveh letih, in izločajo tiste, ki se niso izkazale za obetavne. Tema bo naslednje leto seveda nova. Prvo leto je bila tema hrana, lani rešitev za starejše, letos je besnenje narave, naslednje leto pa bo govorila o tem, da je ves svet učilnica. Otroci, učenci, mladi bodo iskali rešitve in jih predstavljali odraslim, izražali svoja mnenja in iskali izhode iz težav, s katerimi se soočamo. Torej če povzamem, je okvir vsako leto isti, le tema, ki je vedno neka pereča zadeva, se spreminja iz leta v leto.

Se glavna tema po svetu razlikuje ali je za vse udeležence enaka?

Tema je enaka. Vseh triindvajset tisoč ekip išče rešitev za problem, ki ga poiščejo v okviru določene teme. Tudi pravila in polja za robotsko tekmo so popolnoma enaka v vseh državah na svetu. Sproti se tudi seznanjamo, saj je na svetovni strani FLL razdelek »updates«, kjer se sodniki iz raznih držav med sabo obveščajo, kaj bi bilo dobro spremeniti, saj prve ekipe začnejo tekMOVATI že novembra.

Na kaj bi se morali po vašem mnenju mladi letos glede na izbrano temo osredotočiti?

Tema je aktualna, možnosti je veliko. Mislim, da je pomembno, da se osredotočijo na tehnike dela za iskanje rešitev. Želim, da bi se ekipe med seboj povezale in predvsem uživale v delu, tako so vsi zmagovalci.

FLL je na svetovni ravni tudi »razgledna točka« za različna podjetja, ki se tekmovanja kot gledalci udeležijo iz radovednosti in velikokrat najdejo ideje za svoje izdelke. Je tako tudi v Sloveniji?

Pri nas žal niti ne tako. V svetu pa marsikje res pridejo na tekme različna podjetja in vidijo razne ideje in če jim je katera všeč, se povežejo z mladimi in velikokrat njihove ideje tudi izdelajo.

Ko je nečesa konec, ostanejo lepi spomini. Kaj vam je iz prejšnjih let najbolj ostalo v spominu?

Absolutno nasmehi in navijanje. Imam tudi ogromno dobrih fotografij in lep občutek in volja za nadaljevanje me vsakič prevzameta, ko jih pogledam, saj vsi organizatorji delamo kot prostovoljci in radi vidimo, da se naš trud povrne. Otroci so veseli, se učijo in mi od njih. Vse ima smisel. Ostane mi v spominu velikokrat tudi kakšna rešitev, do katere pridejo mladi. Ko z ekipo odidemo v tujino, je to spet nov spomin. In seveda od lani mi je še posebej v zelo dobrem spominu ostalo vaše, laško navijanje.

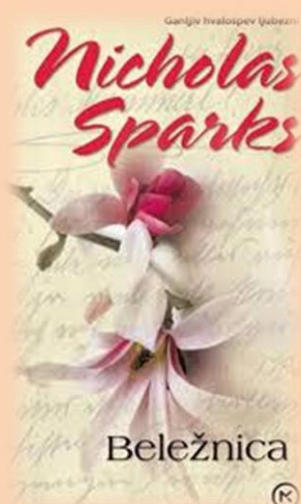
Ana Blatnik in Tara Podsedenshek

Pogovor z gospo Premužič je bil tako kot lani zelo navdihujoč, saj je dokaz, da je treba stvari početi z veseljem in s srcem. Darilo, ki ga prejmeš sam, pa je to, kar občutiš, ko daš drugim.

FILMSKI KOTIČEK

Beležnica

Romantika, kjer tečejo grenke solze obupa in sladke solze ljubezni. Gre za filmsko delo, narejeno po istoimenski knjižni predlogi svetovno znanega Nicholasa Sparksa.

Ostarel moški redno obiskuje staro napol senilno žensko, ki biva v domu za starejše. Noče je dolgočasiti z govoričenjem o svojem monotonem vsakdanu, zato se odloči, da ji bo prebral zgodbo, zapisano v stari beležki. V njej je namreč podrobno opisano pričevanje mladega para iz štiridesetih

let – Noaha in Ally. Noah je reven, skromen in preprost vaški fant, Ally pa bogata in nesrečna, saj je ujeta v rokah nadutih staršev. Srečata se v Noahovi rodni vasi. Ally brezupno išče nekoga, ki bi jo razumel, saj je zaradi staršev postala prava perfekcionistka, ki ima vsak življenjski korak načrtovan do potankosti. In Noah? On živi, kakor nanese, in je prav to, kar Ally potrebuje. Njuna strastna vez se prekine med drugo svetovno vojno. Poleg takratnih razmer v državi je glavni razlog za ločitev ljubimcev prigovarjanje Allyjinih staršev,

pripadnikov visokega meščanskega razreda, da Noah ni pravi zanjo. Sedem let kasneje se par ponovno sreča in se kljub zavesti o popolni razcepitvi njunih življenjskih poti ne more upreti skušnjavi, da ne bi svoji ljubezenski zvezi dal nove priložnosti. A Ally je zaročena z drugim izbrancem in čaka jo kruta preizkušnja.

Tisti del, ki omehča še tako hladno srce, se skriva v koncu. In ne govori o mlademu paru Noahu in Ally, ampak o že prej omenjenemu ostarelem moškem in ženski z alzheimerjevo boleznijo. Konec prinaša šokantno odkritje: to sta Noah in Ally. Kljub temu da ju je sreča izdala, se je Noah trudil, da bi ji z branjem njune ljubezenske zgodbe povrnil spomin. A konec je vse prej kot vesel in takšen kot bi ga, ko sedemo pred televizijo, da bi si pogledali romantičen film, pričakovali. Prav to ga dela posebnega in povsem drugačnega od drugih suhoparnih romantičnih filmov, ki se začnejo z ljubeznijo na prvi pogled in končajo s poroko.

Ana Blatnik

Foto: www.bukla.si

Sudoku

	5				2		7	
1					7	8		
2			1				4	5
		6	3	8			5	
5		9	2	7	6	4		8
	4			5	1	6		
9	8				5			6
		5	6					3
	6		7				8	

FOTKA MESECA

Boj velikanov

Krožkarji že nekaj let sodelujemo s Košarkarskim klubom Zlatorog Laško. Začeli smo, ko je klub igral v mednarodni ligi ABA, pozneje pa kljub izpadu iz tekmovanja z močnimi evropskimi klubi sodelovanja nismo prekinili.

Klub uporabi naše posnetke za urejanje kronike in v promocijske namene, naši fotografi pa se preizkušajo v enem najtežjih načinov fotografiranja. Pa primerjajmo: fotografiranje na primer našega kužka, ki nam »pozira« nekje na dvorišču, in dinamičen boj za zmago v športni dvorani. V prvem primeru kužka »nastavljamo« fotoaparatu v zelo dobri dnevni svetlobi. Pri drugem svetloba v zaprtem prostoru nikoli ni tolikšna kot zunaj, uporaba bliskavice ni dovoljena, igralci pa se premikajo z veliko hitrostjo. Tudi poklicnim fotografom zato ne uspe prav veliko fotografij.

Tokrat lahko čestitamo Alji Špec iz 6. razreda, ki je zelo lepo ujela boj za žogo visoko v zraku, a tudi opazovanje drugih igralcev, ali bo žoga šla skozi koš ali ne. Med tekmo je torej pozorno spremljala dogajanje in ujela nekaj prav razburljivih motivov.

Andrej Gobec

KRATKOČASNIKOVA VICOTEKA

Učitelj vpraša nemirnega učenca: »Ali si ti učitelj?«

»Ne, gospod učitelj.«

»Potem pa se ne obnašaj kot bedak!«

»Ati, kje je Afrika?«

»Sine, ne vem, mamo vprašaj, ona je pospravljala.«

Gracia Voglar